

[Finansministeren.]

at man faar et Overskud paa mellem 7 og 10 Mill. Kr. — det var det, det ærede Medlem sagde i Dag, men ikke forleden Dag. Ja, det kan det ærede Medlem jo skønne, og det er muligt, at det vil blive rigtigt; jeg skal ikke bestride det. Men der er ingen Garanti for det. Det kan ogsaa gaa til den anden Side. Det er muligt, at der kommer Udgifter, som ikke er taget med paa Tillægsbevillingsloven, og at disse Udgifter, naar Regnskabet afsluttes, vil vise sig at overstige de Indtægter, der her er Tale om.

Men er der noget urimeligt i, at man paa et samlet Budget paa 400 Mill. Kr. kan komme op paa et Overskud paa en 5—6—7 Mill. Kr.? Det forekommer mig, at hvis det ærede Medlem vilde have staaet op og sagt: her kommer man med et Forslag, som efter alt at dømme ikke vil kunne holde, her vil blive et Minus paa en 5 eller 10 Mill. Kr., saa kunde man med større Ret have sagt: det er en letsindig Politik, denne Finansminister fører, vi skal jo køre i Grøften paa den Maade, hvorfor sørger han ikke for, at Udgifterne ledsages af tilsvarende Indtægter, saaledes at der i alt Fald ikke bliver Underskud paa Driften? Men man gaar den anden Vej, og jeg forstaar det. Det ærede Medlem tilhører jo et Parti, der for kort Tid siden kom med et Forslag om at udskrive 100 Mill. Kr. til Sønderjyderne, de 70 Mill. Kr. fordelt paa 5 Aar; det gjorde det ærede Medlem uden at blinke og mente, at disse Penge skulde optages ved Laan i Henhold til den Bestemmelse, der stod i Loven. Ja, det er altsaa den Politik, man fra konservativ Side ønsker at føre. Det er der ikke noget at sige til. Jeg agter ikke at følge det ærede Medlem i saa Henseende, og derfor kan jeg heller ikke følge det ærede Medlem, naar han mener, at de 5—7 Mill. Kr., der vil komme i Overskud her, dem skal man spise op med det samme ved at give dem ud til Kommunerne. Jeg synes, at det Forslag, der er forelagt, hvorefter de 6½ Mill. Kr. i Tilskud til Kommunerne skal tages paa en Indkomstskat paa Indtægter over 10 000 Kr., er fuldt forsvarligt; men at det ærede Medlem her søger at skaane de større Indtægter, er der ikke noget at sige til, men jeg kan, som sagt, ikke følge ham paa dette Omraade.

Med Hensyn til Statens Status er der jo, som der er sagt tidligere, spaaet, at det snart skulde blive den rene Ruin. Jeg har tidligere spurgt: jeg ved ikke, hvilken Interesse navnlig Venstre har i stadig at fremstille Statens Finanser saa elendigt som vel muligt. Et tidligere Medlem af dette høje

Ting, en af Venstres betroede Mænd, Amtsforvalter C. O. Pedersen i Roskilde, søger jo at udsprede de rene Rædselsfortællinger om vort finansielle Styre, og det synes, som ærede Venstremænd i dette høje Ting er parate til at følge ham. Denne udmærkede Venstremænd udtalte i Efteraaret, at han krævede Frihed. Jeg ved ikke, paa hvilket Omraade denne udmærkede Mand trykkes af Tvang. Han er Statstjenestemand, men han har fuld Frihed til at rejse Landet rundt og tale imod Regeringen; han har ikke noget at beklage sig over. Han fortalte ved et Møde, at Statsgælden opgives formelt til 1 250—1 260 Mill. Kr., men dertil, siger han, kommer en løs Gæld, som søges holdt skjult. Ja, det maa være en stor Sandhedsapostel, denne Amtsforvalter C. O. Pedersen! Han kan i Rigsdagstidenden læse om, hvorledes man herinde har redegjort ikke alene for den faste Gæld, men ogsaa for den løse Gæld, og det er altsaa en ganske urigtig Paastand, han fremsætter. Han siger endvidere, at Regeringen burde have optaget et Statslaan paa mindst 150 Mill. Kr., og saa følger han til, denne sandhedskærlige Mand:

„Hvis den da kan laane!“

Ja, det kan da ikke være for at fremstille vort Land i det bedst mulige Lys over for Udlandet, at han kommer med en saadan Bemærkning.

Og for at der ikke skal mangle noget, siger han:

„Vi har kun set Magen til Finanspolitik i de allermørkeste Perioder her i Landet“,

og følger saa endelig til:

„Regeringen har pantsat os alle.“

Jeg beklager den stakkels Mand, der føler sig — ja, ikke som den pantsatte Bondedreng, men føler sig pantsat. Det maa da i alt Fald være under Venstres Regimente, han er blevet pantsat; thi Statsgælden er ikke steget siden, og føler det ærede Medlem sig pantsat nu, maa det altsaa være paa Grund af den gamle Gæld, og saa har han ogsaa været pantsat, dengang han gik herinde som Rigsdagsmand, uden at man dengang mærkede noget til, at dette trykkede ham.

Nej, han har Friheden fuldt og helt; ogsaa Friheden til at rejse ud og kritisere denne Regering har han. Det er kun ganske rimeligt, at han har den Frihed, og ingen har i mindste Maade søgt at hindre ham deri.

Det forbavser mig kun, at det ærede Medlem Hr. Krag paa visse Omraader søger at gøre ham Følge. Det ærede Medlem talte for kort Tid siden ved et Møde, og der